

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/177/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7122200021
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kolesár
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7122200021.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Kolesára a sudcov JUDr. Borisa Brondoša a JUDr. Jarmily Čabaiovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. X, D., zastúpený: JUDr. Maroš Minčík, advokát, Palackého 1, Košice, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice I, sp. zn. 34C/1/2022-151 zo dňa 14. júla 2022

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.
- II. Žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi 100 % trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 457,26 eura s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne odo dňa 10.2.2021 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku (I.), zastavil konanie v prevyšujúcej časti (II.) a priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 66,66 % (III.).

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej náhrady vecnej škody vo výške 548,71 eura s prísl., na tom skutkovom základe, že žalobcovi bola v trestnom konaní spôsobená škoda nezákonným rozhodnutím, a to uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, ČVS: ORP-1314/2-VYS-KE-2018 zo dňa 5.10.2018, ktorým mu bolo vznesené obvinenie za prečin ublíženia na zdraví podľa ust. § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukázaním na ust. § 123 ods. 3 písm. e), písm. i) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa ust. § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, proti ktorému podal v zákonnej lehote sťažnosť, o ktorej rozhodol prokurátor Okresnej prokuratúry Košice II tak, že tejto sťažnosti vyhovel a napadnuté uznesenie zrušil ako nezákonné, neopodstatnené a vydané predčasne, keďže v čase vznesenia obvinenia tu nebol dostatočne odôvodnený záver, že by sa mal dopustiť trestného činu, pre ktorý bol stíhaný. Poukázal na to, že v danom čase Trestný poriadok umožňoval vyšetrovateľovi postupovať iným spôsobom, čím hrubo zasiahol do jeho základných práv a slobôd. Následne požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorá jeho žiadosti nevyhovela.

3. Na takto ustálený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 1, § 4 ods. 1 písm. b) a f), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 až 3, § 9 ods. 1, 3 a 4, § 15 ods. 1 a 2, § 16 ods. 1 a 4 a § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Na ich základe po preskúmaní vecnej legitímácie strán sporu a posúdení toho, ktorý orgán je oprávnený konať v danej veci v mene štátu, vo vzťahu k základu uplatneného

nároku uzavrel, že žalovaná zodpovedá za žalobcom tvrdenú ujmu preto, že k jej vzniku došlo v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia. V závere o prítomnosti zodpovednostného titulu pritom súd prvej inštancie vyšiel z názoru, že uznesenie vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odboru kriminálnej polície zo dňa 5.10.2018 o vznesení obvinenia bolo následne na základe úspešne podanej sťažnosti žalobcu uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Košice II zo dňa 20.12.2018 zrušené ako nezákonné a vydané predčasne, pričom následne bolo trestné stíhanie uznesením vyšetrovateľa zo dňa 28.9.2020 prerušené, lebo sa nepodarilo zistiť skutočností oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči konkrétnej osobe. Súd prvej inštancie odmietol obranu žalovanej vystavanú na argumentácii o dôvodnosti vznesenia obvinenia voči žalobcovi. Uzavrel, že zodpovednosť štátu je objektívnou zodpovednosťou, a žalobcovi vznikol nárok na náhradu vzniknutej škody pozostávajúcej z účelne vynaložených trov konania, ktoré mu vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, a ktoré po ustálení skutkového stavu vyčíslil vo výške 457,26 eura, v ktorej časti žalobe vyhovel. Vo zvyšnej časti nároku na náhradu trov obhajoby (91,45 eura) konanie v súlade s dispozičným návrhom žalobcu a so súhlasom žalovanej zastavil. Rozhodnutie o trovách konania prvoinštančný súd odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 2 C.s.p. pomerným procesným úspechom žalobcu v spore.

4. Rozsudok vo vyhovujúcom výroku (I.) a vo výroku o trovách konania (III.) napadla včas podaným odvolaním žalovaná z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. s návrhom, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietne. Žalovaná v odvolaní namietala nesprávnosti skutkových záverov a následného právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie v otázke splnenia prvého predpokladu zakladajúceho zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci a to existencie nezákonného rozhodnutia. Zopakovala, že vyšetrovateľ v štádiu trestného konania, v ktorom rozhoduje o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia voči konkrétnej osobe, vychádza z úrovne poznatkov, ktoré má k dispozícii v tom čase, t. j. ešte pred vykonaním úkonov v trestnom konaní, pričom v danej veci vychádzal z kamerového záznamu a výpovede svedkov, ktorí po zrušení obvinenia žalobcu zmenili výpovede, v dôsledku čoho bolo trestné konanie prerušené, lebo sa nepodarilo zistiť skutočností oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe. Poukázala na zákonnú povinnosť policajta bez meškania vydať uznesenie o vznesení obvinenia, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.5.2012 sp. zn. 8Co/251/2010, ako aj na neho nadväzujúce uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 7.11.2012 sp. zn. I. ÚS 548/2012, v ktorých bol vyhodnotený ako plne akceptovateľný a korektný názor, že napriek existencii ustálenej judikatúry je potrebné posudzovať zákonnosť, či nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia vždy aj s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu. Uzavrela, že napadnuté uznesenie nemožno posudzovať ako nezákonné, nakoľko vyšetrovateľ vychádzal pri vznesení obvinenia z úrovne poznatkov, ktoré mal v tom čase k dispozícii. Svojimi odvolacími námietkami poukazujúcimi na nesprávnosť skutkových zistení na základe vykonaných dôkazov a vytýkajúcimi tiež nesprávne právne posúdenie veci, žalovaná podľa posúdenia odvolacieho súdu uplatnila odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p.. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu nesúhlasil s odvolacou argumentáciou žalovanej a jej zvolenú procesnú obranu považoval za absurdnú, keďže podľa neho vôbec nekorešponduje s odôvodnením zrušovacieho uznesenia prokurátora Okresnej prokuratúry Košice II, podľa obsahu ktorého v čase vznesenia obvinenia zistený skutkový stav neodôvodňoval zákonnú možnosť vydať takéto uznesenie.

6. Žalovaná v odvolacej replike zotrvala na svojej odvolacej argumentácii založenej na neexistencii nezákonného rozhodnutia.

7. Rozsudok vo výroku II. o čiastočnom zastavení konania o náhradu vecnej škody nebol odvolaním napadnutý; v tejto časti nadobudol právoplatnosť v zmysle ust. § 367 ods. 1 a 2 C.s.p., a preto v nej nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

8. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§385 ods. 1 a contrario C.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p. a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. a dospel k záveru, že nie je (odvolanie) dôvodné. Tento rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 20.9.2023 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu, pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p..

9. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku v napadnutej vyhovujúcej časti a preto v súlade s ust. § 387 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení ťažiskovo konštatuje, že dôvody, na ktorých podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku spočíva rozhodnutie súdu prvej inštancie, považuje za vecne správne (§ 387 ods. 1 C.s.p.) a tiež úplné z hľadiska všetkých kľúčových otázok nastolených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie oboma procesnými stranami (§ 387 ods. 3 veta prvá C.s.p.). Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, reagujúc tým zároveň na podstatné argumenty žalovanej v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá C.s.p.), odvolací súd dodáva:

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p. a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo ak súd opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti, dôležitosti, zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192 a nasl. C.s.p..

11. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení, aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý si nesprávne vyložil alebo napokon ak aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval, avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, v skutkových okolnostiach teda z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

12. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku konštatuje, že tieto žalovanou uplatnené odvolacie dôvody nie sú naplnené.

13. Odvolací súd v tejto časti preskúmal napadnutý rozsudok, skutkové a právne závery i procesný postup súdu prvej inštancie v konaní v rozsahu vymedzenom odvolacími námietkami a relevantnými právnymi argumentmi strán uvedenými v odvolacom konaní a v intenciách žalovanou uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písmen f) a h) C.s.p., pričom nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie boli nesprávne, nezodpovedali vykonaným dôkazom alebo, že by súd pri svojom rozhodovaní opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, prípadne vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali alebo v konaní nevyšli najavo, alebo aby nesprávne interpretoval, prípadne aplikoval použitý právny predpis. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu veci, vzal do úvahy iba skutočnosti preukázané vykonanými dôkazmi, ktoré vyhodnotil podľa zásad

vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. C.s.p., v súlade so zákonom, logicky a správnym spôsobom posúdil zistené skutočnosti, prihladajúc na rozhodujúce skutkové tvrdenia a relevantné argumenty sporových strán, na základe čoho dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Uplatnený nárok správne právne kvalifikoval, aplikujúc relevantné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z.z. účinného od 1.1.2013, ktoré správnym spôsobom aj interpretoval a vyvodil zodpovedajúce právne závery o právach a povinnostiach sporových strán. Odvolací súd sa preto v tejto časti v celom rozsahu stotožňuje so správnym skutkovým základom preskúmaného rozhodnutia i s právnymi závermi súdu prvej inštancie a zároveň v súlade s cit. ust. § 387 ods. 2 C.s.p. konštatuje tiež úplnosť a správnosť dôvodov napadnutého rozsudku, na ktoré v podrobnostiach odkazuje.

14. Pokiaľ ide o námietky žalovanej v tejto časti je potrebné uviesť, že predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, t.j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom. Zodpovednosť štátu je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu. Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti. V preskúmanej veci žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzuje z vyššie uvedeného uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 5.10.2018, ktoré bolo zrušené ako nezákonné. Odvolací súd konštatuje, že v danom prípade je splnená prvá základná podmienka pre záver o zodpovednosti štátu, a teda existencia nezákonného rozhodnutia. Odvolací súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že podstata nároku na náhradu škody sa neviaže na správnosť alebo nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok celého trestného stíhania.

15. Právne otázky povahy trestného stíhania z hľadiska zodpovednostných titulov vymedzených zákonom č. 514/2003 Z.z a spôsobu hodnotenia jeho zákonnosti boli donedávna predmetom odbornej diskusie, pluralita ktorej sa prejavila i v rôznych záveroch právnej praxe súdov. Hneď jedným dychom však treba povedať, že v súčasnosti je zrejma názorová disproporcija v neprospech názoru, ktorý v spore prezentovala žalovaná. V tejto súvislosti je potrebné zmieniť sa napríklad o rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR z 30. marca 2011 sp. zn. 3 Cdo/194/2010, z 30. januára 2011 sp. zn. 4 Cdo/54/2011, z 12. decembra 2012 sp. zn. 7 Cdo 145/2011, z 19. júna 2013 sp. zn. 7 Cdo 87/2012 a z 19. februára 2014 sp. zn. 7 M Cdo 27/2012. Tieto rozhodnutia spočívajú na právnych záveroch, ktoré dá sa povedať boli už definitívne v právnej praxi doktrinálne ustálené Ústavným súdom SR v jeho rozhodnutí zo 7. júla 2016 sp. zn. I. ÚS 320/2016, v ktorom tento mimo iného tiež konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“, a že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“ (por. tiež uznesenie NS SR č. 4M Cdo 15/2009). Právny názor, z ktorého pri posudzovaní tejto otázky vychádzal prvoinštančný súd, plne zodpovedá týmto záverom ÚS SR i NS SR. K argumentácii žalovanej poukazujúcej na súlad procesného postupu a rozhodnutia vyšetrovateľa s Trestným poriadkom, súd odkazuje na výstižné závery Ústavného súdu Českej republiky, prezentované v jeho náleze sp. zn. I. US/554/04 zo dňa 31. marca 2005, v zmysle ktorých „...je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ukážu ich predpoklady neskôr ako mylné a nesprávne. Ak má byť jednotlivec povinný sa takýmto úkonom vôbec podrobiť, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenie za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený. Nie je pritom rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie potvrdilo“ (pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11Co/182/2019 z 27. novembra 2019, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/65/2020 z 29.9.2020).

16. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uzatvára, že rozsudok je v napadnutom vyhovujúcom výroku vecne správny, a preto ho v tejto časti a tiež v závislom výroku o trovách konania, majúcom

správny základ v pomernom procesnom úspechu žalobcu v spore procesným postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

17. Podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p., ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

18. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19. V odvolacom konaní mal žalobca plný procesný úspech a preto mu v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní neúspešná.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred

diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.)